

Мамчич Олена

Народилася 1953 року в Чернігові. Кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка. Відмінник освіти України. Автор численних наукових публікацій, 41 поетичної антології, шести збірок лірики. Редактор, перекладач. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (Київ, 2007). Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

УКРАЇНІ

Під безкінечність марева життя
Летиш крізь пил у сумніві та болю,
Неначе поринаєш в небуття
Порогу гіркоти солодкої неволі.
Журба пече забавою під ніч,
Забарвлює, збиває з ніг і вабить,
І варварства зірок жахливий клич
Тебе несе, і сам собі не зрадить.
Ти, благодатна, загартуєш сталь,
Сталеві нерви кров'ю оповиті,
Під осуд натовпу гніє мораль,
Нещирість днів зневагою покрито.
Ти знову стогнеш, просто не живеш,
Знесилена і словом розіп'ята,
Якщо зумієш, в братстві не помреш,

То днів для щастя буде ще багато.
У сходженні молитви з висоти
Так близько зупинилася розплата
За все, що буде там, де будеш ти,
Де вороги у хащах грізно клятих.
Іще чекають пагорби небес
І сонце сизокрилої надії,
Тебе не зрадить вічно мудрий хрест
І очі Бога, що плекають мрію...

Зимовий ранок вкрито пелюстками
Мрійливих днів, замріяних зірок,
Усе збулося, що було не з нами,
А не збулося те,
Що губить крок
Поблажливих осінніх негараздів,
Років рухливих відстані бажань,
Звичайних, не загублених нещастям
Сором`язливих вічності питань.
Поневірянь осінніх щем зів`ялий
Десь у душі гніздечко тихо звів,
Неправосудність днів під фарбу вдалу
Собі зненацька знову заповів.
І це життя, невдале і зухвале,
Несеться по буранових степах,
А ти один полонами вокзалів
Іще ідеш сумлінням - не за страх.
Тобі відкриються шляхи напівпорожні,
Що вимагатимуть від тебе повноти,
Живи уперто, сильно і заможно,
Успразі часу і з життям – на «ти»...

У кавових зернах
Смарагдові кульки бринять,
Неначе бруньки
На весняних зелених деревах,
У рідному краї
Про літо вже звикли мовчати,

І тільки хитається осінь,
Моя королева.
Ти знов мовчазна,
Й безкрилля твоє мовчазне.
Примара полів,
Листя жовте у сумних дібровах,
Та серце щемить,
Біль зненацька за душу візьме...
Немає чим дихати,
Мовчки стрічаючи слово.
Воно промайне,
Наче срібний замріяний птах,
Собою покличе в краї,
Безкінечно далекі,
І я полечу за тобою,
Долаючи терпкість і страх,
На крилах блаженних
Такого сумного лелеки...

Знов віддаюся на поталу ночі,
Вона запалить вічності вогні -
І прийде морок,
Що життя зурочить,
І сивина впаде на чорні дні...
І знову у святих лукавих хащах
Опиниться і час, і біль, і гнів,
Не зійде сонце
В небесах пропащих...
І гіркота блаженних крихких слів...
Безликість спорожнілої надії
Тебе заповнить зливою чеснот...
І вітер насторожі знов завіє,
Сховає серце в спогадах висот...
Кохання на останок залишаю,
Воно, святе, благає вічно жить,
Віддам за нього все, що маю,
За подих дива в цю жахливу мить...